

lech majewski
mariacka 5

lech majewski
mariacka 5

czyli dwanaście pieśni
spowiednich pani Heli

O święty Piterze, jo zech jest baba niy godno niczego.
Ani żeby godać do Ciebie, ani Ponbóžka złociutkiego,
żeby nie kalać tym moim szczornym marasem i ohydą.

Ale zech sie w to szistko wdoła ki nie wim jak.

Bo to, pieronie, na kolanach zech boła, pra, ale niy
przed ołtarzym jakim, ale przed chopem świńskim
i śmierdzącym.

A jo zech, szczorno zakała, klenczoła przed tym pijusem
aż rycoł a bucoł, bo jo niy mom przednich zenbów
to mi lepiej flazywuje.

A te inne chopy to nic ino pluli po kontach i grzoli ta
gorzoła, i majtoli nos, bo zy mną Krista boła i Trudka
w srebrnych szczewikach na dupnych kromflekach,
co tak chopów rajcujom.

I żeśmy szistkie chłały gorzoła na pusty żołąd, to potym
był jeszcze wienkszy maras i rziganie.

Jeden taki ciuł, wybocz mie istnej, że tak godom,
ale tego ciuła niy idzie nazwać inaczej, to un mie
kozoł takie świństwa robić z Kristą, że jo mu pedzioła
jo mom swoja godność, to nie byda sie świnić, no to un
mie kopnął w ryj, aż sie krwią oblołam.

I tyn gestapowiec, Alojz, co to w ORMO boł jak
na „Ujku” zabijali, to un mie nos złomoł i jo zech
potym szła i mi krew ciekła przez całe Katowice
no i na schodach u mie.

I zech siodła i płakoła i krwawiła na półpintrze,
wele kibla, aż Stasińsko szło i mie do siebie wzienła
i zimny hantuch z wodom na kark przilożyła.

Ta Stasińsko wróżbami sie zajmuje, co taki szild
w ajnfarcie jej palacz Szot wywiesił, a na tym szildzie
trzy karty i oko jedne, ale dupne i z fajnistymi rzymsami
jak gardiny jakie z faterlandu z długimi fryndzlami
i napis:

WRÓŻKA
II PIĘTRO
PRAWDA CI POWIE.

No to tej Stasińskiej, tak że niby, ale żeby mi prowadę
rzykła, to co bydymy sie w ciuła robić, jak tam i co,
i czy czego nie wyglądoć.

A Stasińsko na to: „Helka, Helka, ty gynau musisz
przestać po ainfartach robić”, a jo jej na to, że koždy
arbajtuje jak umie, jo po ainfartach robia, a una wróży,
a jak jej coś nie sztimuje, to niech mie nie patrzy
z tej krwi jak na schodach leża.

Tej istnej ruła zmienkła i mie przeprosioła i karty
na stół ciepła i szuru, szuru, potasowoła, wyłożyła jakieś
szwarne wieże i kunie, i kobity we kwiotach jak
dziołszki do komunii i na kartę patrzy i godo:
„Wibracja wieży jest ogromno”.

A przedtem o daty sie pytoła i kiedy zech sie urodzioła,
ale jo nie pamientom, mamuła nie pedzieli,
a oma to godo, że jo zech jest podciep.
Oma tak godo, a jo to wiyem?

No i wibracje ta wieża mo, bo weszła w koniunktura
z Marsem i nie wiadomo czymu, ale jo dzisioj już nie
zarobia, choćbych i po nugu na Mariackiej stoła.

No to jo jej, że dupi fleki, ida robić i zaroz jakigoś chopa
sholuja, bo mi sie nos naprostowoł i krew nie leci,
i za tego Alojza, co zech go nie skasowoła,
to musza sie teraz odrobić.

Stołach na Mariackiej cołki dzień i zech kronżyła...
Inne frelki arbajtowały po ajnfartach i nawet ruskie
do ruskich prziszli, a mie nic, ani jedyn nie prziszło.

A tak zech sie przymiloła: „Pódz do mie, słodziutki,
zrobimy to tu abo u mie w ogródku”, zech mówiła,
ale mijali mie tacy jacyś odenci, chopy w okularach
i z tasiami, i nawet ani jedyn po pijoku sie nie trafioł.

To zech poszła do Stasińskiej i zech rzykła: „Frela,
jak ty to tak szistko mosz pochtane, to pednij
mi ino, czy jakigo chopa sie moga spodziewoć,
ale niy takigo Alojza, ino takiego do miłości”.

Na co ta istno zaś karty poszuflowoła, a szuflowoła
i szuflowoła, pukoła w nie i pukoła, a jo zech je
przekłodoła do syrca i od syrca, a zech w końcu takigo
fajnistego wyciągła i una godo, że to mój bydzie,
brunet taki frechowny z wonsikiem,
ale że nojpierw to podróż mie czeko.

Potym zech siedzioła u niej, a una godoła, że Liz Tajlorka
schudła i że w innyj gazecie to pisali, że tyn szczorny, co
już jest bioły, Majkel Dżakson, to chyba mo syfa.

No to żech poszła na góra, do siebie na strych
i oma społa, boby mie zwyzywoła, a una jest czujno, staro,
ale czujno jak pies, i po wenchu wie, co żech robioła,
i na palcach żech poszła i żech sie lygła i myśloła żech,
żeby też kajś tak schudnąć jak Tajlorka, i o tym brunecie,
aż mie zmogło.

A że Stasińsko prowadę godo, to żech już wiedzioła,
no bo mi przepowiedzioła, że tamtego dnia
to ani złotówki nie zarobia.
I co?... I wyszło na jej.

Jechołach baną, ale ino dwa przistanki, to chyba sie nie
liczy, że podróż boła. I taki jedyn chop, ale cołkiem łysy,
to mie zastawą wióz i zech w garażu mu dobrze zrobioła,
ale to chyba tyż nie boła podróż.

To zech w końcu poszła na berza i zech kupiła bilet do
Czynstochowy, żeby sie pomodlić do Maryjki o tego
bruneta, bo Ponbóckowi złociutkiemu to zech nie chcioła
zawracać gowy, jak un mo cołki świat do rychtowanio.

Wczesnie zech poszła i zech siodła do wagonu, co to skład
wiem kaj podstawiają, bo nie roz zech z kolejarzami,
co to klupią motkami po kołach, tu boła...
Ja – i wtedy zech go zoboczyła.

Gardiny krod, chachar jedyn, ale frechowny to un boł,
oj boł taki frechowny: wonsik cieniutki, jakigo u nikogo
zech nie widzioła, i włosy szczerne, choćby farbowane.
I ten istny jak mie oboczył, to sie wystraszoł i blank
zdumioł, ale zarozki zaczon czarować, i zech sie na
miejscu zakochoła.

A że mie za cycki chycił, to nie szło już jechać, ino do
innego składu my poszli i tam un mie chycił
i tak obskakiwoł, że aż sie kurziło.

Taki z niego był fajnisty chop.
I miał co trza, że mie tam dobrze drapało, że aż...
ale nie moga godać, ale nie byda cyganić.
Jo zech kochoła swoja praca.

Spytołach po co mu te gardiny, jak tam PKP podpisane,
a un, że sprzedę to ruskim na targu, a po rusku to te litery
to jakoś inaczej znaczyły, ino już nie pamientom co.

Ale potym to mi sie taki zol zrobioło, że zech nie
pojechała do Czynstochowy, choć już nie boło
z czym, bo chop sie znalaz.
No to może podzienkować, i ja mu, żeby pojechał ze mną,
a un, że nie, ale tu pódziemmy do kościoła, kajś tu.

No to my poszli do naszymy fary na Mariackiej
i jak zech sie modliła i dzienkowała Maryjce
za gryfnego chopa, to un coś, kątem oka zech dojrzoła,
przy skarbonce majstrowoła.

I nie wiem co, ale farorz wyszoł i go spłoszoł, i już wtedy
miołach wiedzieć co to za chachmynt pieroński, ziółko
i paternoster z tego szczornego jest.

Ale zech sie nie pokapowowała, ino zech sie dalej modliła,
a un, Mundek mioł na imię, mie chycił w pasie
i mi godo do ucha: „Ty, Heła, patrz no ino, czy kto nie
idzie, a jo ta skarbonka otworza”.

Tak pedzioł gizz pieroński i tak zech mu uległa,
że zech po jego stronie boła i czatowołach jakby
w kriminalnem filmie jakim, że tyż nie wstyd mie
świńskiej zarazie, bo to tako gańba i maras.

No to un obrabioł ta skarbonka, bo co to do niego,
rynce to tyn istny mioł do gry na krzypcach,
ale mu sie nie otworziła i jak zech z nim wyszła,
to ten istny wnerwiony boł tak, że mie pomachlowoł,
żebych mu swoja forsa do renki włożyła,
to un ją podzieli na dwa, i bydymy dzielić sie
w życiu na zawsze...

I jo zech się doła na to nabrać,
a un pitnął mi ze szistkim moim zarobkiem –
tako gupia rzić ze mie jest.

Goniłach go, ale na gruzie, tam kaj burzom ta kamienica
przi Mariackiej, zech sie obaliła i kolano zech rozwaliła
i zaś ta krew, i całe ciulstwo, i zech leżoła i rycoła,
bo ten ciul, co to mioł być dupnom miłościom,
to un tak mie zrobiół, zech przeciw szistkim świentym
zgańbiła sie jak żodyn nikt.

I gdy zech tak leżoła, ściulana tako, to zech nagle
usłyszoła aniołów jak śpiewają i Maryjka sie pochyliła
i mie głaskoła, ażech sie ockła, a to taka jedna ruba
na rogu stoła i operowym głosem śpiewoła „Ave Maria”.

I bajtle sie jej przyglondali i zadupić chcieli kasa,
co do beretki jej ludzie ciepali, ale una tak jakoś tak
gryfnie śpiewoła, że te bajtle i inne ludziska
to stoli chochy zdembiali...

A Guberowa z klatki obok to płakoła, i jo tyż.

Stasińsko piniendzy nie chcioła oddać, ino godoła,
że jo zech w żadną podróż nie pojechała, ino dupiła sie
z chopem na poczontku drogi, no to to sie nie liczy.
Ale jak zech ją przycisła, to zarozki jej rura zmienkła
i sie przyznoła, że podupiło jej sie w kartach.
Zaś na nowo mi powróziła i na szczynście zaś wyszło jej,
że brunet wróci.

No to zech poszła na farę, uklynkła i zech sie modliła,
aż mi kolana zsiniały, ale świenci co w ołtorzu stojom
tak jakoś na mie patrzili, zech sie pod ziemia
chcioła zapaść.
Nie szło strzimać ich spojrzeń.

No to zech na kolanach do nich sie doczołgła
i po nogach całowoła, ale nojbardziej to świętego
Antoniego, bo onego kochom nojbardziej.
A potym zech poszła na szichta arbajtować i zaroz mi
klient prziszło i zech go na strych zaciągła.

I jak zech sie z nim majtoła, to oma forhang rozwarła
i zaczenła sie larmować, że bez komdoma sie majtom
i zaś byda mieć dziecko i ryceć, bo mi je zabierą,
jak Kleofaska malutkiego,
co mi ino to zdjencie łostoło, o tu...

Mój Kleofasek słodziutki...

Zaś beda ryceć choćby niemondra...

Ale un taki figlarny sie do mie śmieje, a jo go tirlam po nosku, a te ciule z opieki społecznej to jest gestapo, co mi go wzienli i godajom, że porzondnej rodzinie oddali, ale jo tam im nie wierza, a może Kleofaska utopili jak pieska, bo une już takie som.

A potym jak klient se poszoł, to oma zaś go skasowoła i mie żodnych piniendzy nie chcioła dać.

„Zaś je stracisz, ty podciepie siny”, tak mi rzykła, i mioła trocha racji, a zaroz sie uchłoła i poszła spać.

